

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 01/02/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 782

“SANH TỬ MỆT NHỌC, ĐỜI SAU NHẤT ĐỊNH CÒN KHỔ HƠN ĐỜI NÀY!”

Hòa Thượng cảnh báo, nhắc nhở chúng ta rằng: “*Sanh tử đời này chẳng là bao, đời sau còn khổ hơn rất nhiều lần!*”. Chúng ta thử nghĩ xem: Khởi tâm động niệm hàng ngày của chúng ta đa phần vì mình mà lo nghĩ, không lo nghĩ cho người khác. Chỉ lo nghĩ cho mình chính là tham. Tham là nhân của đường Nga Quỷ. Chúng ta xem qua những cảnh tượng mà Phật đã nói trong cõi Nga Quỷ thì thấy cõi Nga Quỷ vô cùng khủng khiếp! Nhà Phật gọi Địa Ngục là hỏa đồ, nơi chỉ có lửa, nơi tung bừng lửa cháy. Nhà Phật gọi cõi Nga Quỷ là đao đồ. Chúng sanh ở cõi Nga Quỷ luôn cảm thấy mình bị truy sát, luôn luôn không an ổn. Một ngày ở Nga Quỷ qua ngày như năm. Đời này chúng ta đã mệt nhọc, đã đau khổ rồi nhưng nếu không khéo thì đời sau còn khổ hơn gấp vạn lần.

Chúng ta vạn lần may mắn vì đời này chúng ta có thân người trọn vẹn, được gặp Phật Pháp, được gặp giáo dục của Thánh Hiền, đặc biệt là được gặp pháp môn Tịnh Độ! Chúng ta có được may mắn lớn đến như vậy nhưng nếu không biết trân trọng, để cơ hội lỡ qua thì thật là đáng tiếc! Tuy may mắn hơn người nhưng hàng ngày chúng ta vẫn tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, hưởng thụ thỏa mãn năm dục sáu trần, tham sân si mạn vẫn ngự trị. Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta: Nếu không khéo thì đời sau chúng ta còn khổ hơn đời này!

Hòa Thượng nói: “*Con người bị năm dục sáu trần ràng buộc, phiền não tập khí quá nặng, vừa tiếp xúc với cảnh giới bên ngoài thì ngày ngày tạo nghiệp. Ngày ngày tiếp nối nghiệp của luân hồi thì làm sao thoát khỏi luân hồi! Cư dân ở Thế giới Tây phương Cực Lạc không tạo nghiệp luân hồi vì họ đều là hàng Bồ Tát, họ đã đóng bít đường luân hồi, không tạo nhân luân hồi nên không còn luân hồi. Phiền não vô minh tà kiến của người thế gian nhiều vô số kể cho nên chiêu cảm đời sau, chiêu cảm đời đời kiếp kiếp là quả báo của luân hồi sinh tử*”.

Trong Kinh Phật thường nói: “*Sanh tử bì lao*”, có nghĩa là sinh tử mệt nhọc, vô cùng thống khổ nhưng đời sau còn khổ hơn đời này. Chúng ta nấu một nồi bánh chưng, một nồi bánh tếp thì cũng phải tư duy rất nhiều, thậm chí không chỉ tư duy trong một ngày mà còn tư duy trong nhiều ngày cách làm thế nào để làm được những chiếc bánh ngon. Chúng ta tư duy nhiều những việc trong cuộc sống nhưng lại không tư duy việc sinh tử.

Hòa Thượng nói: “*Thẳng thắn mà nói, thẳng thắn mà suy xét, chúng ta tự biết mình sẽ đi về đâu*”. Ngài Bảo Chí Công là Thầy của Vua, cùng Vua xem biểu diễn múa hát cung đình. Sau khi xem xong, nhà Vua hỏi: “*Ngài thấy tiết mục có thấy hay không?*”. Ngài nói là Ngài không biết. Nhà Vua lấy làm lạ, rất ngạc nhiên và cảm thấy khó hiểu vì Ngài ngồi ngay cạnh Vua cùng xem mà lại nói là không biết. Tâm của Ngài ở nơi đạo. Tâm của

Ngài luôn coi việc sanh tử là trọng đại. Tâm của Ngài không chạy theo ngũ dục lục trần, không một phút giây nào nơi lòng.

Nhà Phật có câu: “**Sinh tử tâm thiết**”. Tâm sinh tử vô cùng bức bách, khẩn thiết. Chúng ta thì dễ vui, xem nhẹ sanh tử. Một vị Tổ Sư nói: “**Chúng ta giống kẻ tử tù đang được điếu qua phố. Trên đường đi ra pháp trường, nhìn thấy thành phố muôn màu thì chúng ta quên rằng mình đang trên đường đi ra pháp trường**”. “Thành phố muôn màu” tượng trưng cho “ngũ dục lục trần”.

Hòa Thượng nói: “**Người thế gian mê hoặc điên đảo, xem nặng danh lợi, khởi tâm động niệm đều là danh vọng lợi dưỡng, tham sân si mạn. Bạn cần phải nên biết, chỉ cần có ý niệm hành vi này thì không thể không đọa lạc**”. Đây là “**khai thị tâm thiết**”, là lời nhắc nhở hết sức khẩn thiết của Hòa Thượng. Ngài nói: “**Bạn đọa vào ba đường ác rất dễ nhưng thoát ra khỏi ba đường ác thì vô cùng khó!**”. Chúng sanh ở ba cõi Địa Ngục, Ngạ Quỷ, Súc Sanh qua ngày như một thế kỷ, thậm chí tính bằng kiếp số, con số rất lớn!

Trong cuốn sách “**Nhân Quả Luân Hồi**” có ghi chép lời giảng giải của Đại Sư Ân Quang: Trước thời nhà Thanh có người đồ tể giết heo. Họ nhìn thấy trên thân con heo có năm chữ: “**Tào Tháo Lục Thế Thân**”. Những chữ này nói rõ con heo đó chính là Táo Tháo. Tào Tháo đã làm heo đến sáu lần, hơn nữa không biết còn phải làm thân heo bao nhiêu lần nữa. Súc sanh ngu si, ở trong loài súc sanh càng lâu thì càng ngu si.

Năm xưa, khi Thích Ca Mâu Ni Phật còn tại thế, bên cạnh Kỳ Thọ Cấp Cô Độc Viên có một công trình. Đức Phật nhìn thấy một ổ kiến thì mỉm cười. Chúng đệ tử ngạc nhiên hỏi vì sao Phật cười thì Ngài nói: “**Đàn kiến này rất ngu si! Bấy đời chư Phật đi qua rồi mà chúng vẫn làm thân kiến!**”. Hòa Thượng nói: “**Một đời vị Phật là ba đại A Tăng Kỳ Kiếp. Bấy đời vị Phật là hai mươi một đại A Tăng Kỳ Kiếp. Đàn kiến làm thân kiến không biết thời gian dài đến nhường nào! Không phải là thân kiến có tuổi thọ dài mà chúng đời đời kiếp kiếp luân hồi làm thân kiến vì chúng chấp chặt vào đó là thân của chúng. Do đời trước tạo nghiệp bất thiện, khi đầu thai vào đường Súc Sanh, chúng không biết cách chuyển đổi thân thể. Đó là sự ngu si nên không thể nhận ra**”.

Hòa Thượng nói: “**Ngày nay, chúng sanh trên thế gian này rất đáng thương vì cơ hội đọa vào ác đạo quá nhiều!**”. Chúng ta có thể dễ dàng suy tư ra được chỗ này. Sự cám dỗ ở thế gian quá nhiều, càng lúc càng nhiều! Người xưa đời sống rất đơn thuần, giản dị, con người chất phác. Tôi sinh ra và lớn lên ở vùng quê. Tuổi thơ của tôi chỉ có khoai sắn, bánh bột và chuối nướng. Bây giờ mỗi lần tôi về quê, các em lại mua cho tôi chuối nướng, xôi bắp, bánh bò, bánh lá chuối hấp với đậu xanh và nước cốt dừa. Vùng quê họ bán rất nhiều những món ăn đơn giản dân dã này. Người thời trước ăn thịt rất ít, thức ăn của gia đình tôi rất đơn sơ. Ba tôi đi làm ruộng thường mang theo chài lưới để bắt tôm cá, bắt được con gì thì gia đình ăn con nấy.

Ngày nay, cuộc sống hiện đại có quá nhiều thức ăn phức tạp khiến cho những đứa trẻ ngày nay sống rất phức tạp. Chúng đi nhà hàng, cầm thực đơn đọc rồi chọn những món đắt tiền nhất. Nếu món ăn đã gọi mà không ngon thì chúng gọi món khác. Hòa Thượng nói: “**Sinh ra đời chưa có thời gian tích công bồi đức, chưa tạo**

phước đã tạo nghiệp. Tạo nghiệp ngày càng nghiêm trọng nên cơ hội đọa ác đạo quá nhiều!”. Con người ô nhiễm ngày càng nhiều, sự ô nhiễm lớn dần theo tuổi đời, lúc nhỏ ô nhiễm theo cách nhỏ, lúc lớn ô nhiễm theo cách lớn. Sự ô nhiễm của cả một đời ngày một nghiêm trọng! Thậm chí có những người tạo nghiệp, muốn dừng lại nhưng không dừng được, mãi mãi tạo nghiệp. Đến lúc chết, họ nói “*đọa vào đâu thì đọa, đi vào cõi nào thì đi*” nhưng thật ra không đơn giản như vậy. Họ rất đáng thương!

Hòa Thượng nói: “***Nếu một người không được tiếp nhận giáo dục Thánh Hiền thì ngay trong một đời không thể không đọa vào ác đạo. Nói theo cách ngược lại, việc sanh vào thiện đạo là việc càng không thể có***”. Cho nên Phật Bồ Tát nhìn thấy rõ chân tướng sự thật, nhìn thấy rõ con đường đi vào ba đường ác, con đường đi vào ba đường thiện, con đường đi đến Thánh quả. Các Ngài đã làm ra rất nhiều chuẩn mực, đã làm ra rất nhiều biểu pháp để giáo hóa chúng sanh, để chúng sanh học theo.

Hòa Thượng nói: “***Thích Ca Mâu Ni Phật ngay đến ngôi vị của một Quốc vương mà còn không màng. Ngài tự tại xả bỏ, xả bỏ một cách nhẹ nhàng. Chúng ta vì danh vọng lợi dưỡng nhỏ bé không đáng tính kể mà lại chìm đắm trong đó. Chúng ta có đáng thương không? Chúng ta quá đáng thương!***”

Trong Kinh Sám Hối, chúng ta thường đọc: “***Ngã kim phát tâm bất vị tự cầu Nhân Thiên phước báu, Thanh Văn, Duyên Giác, nãi chí quyền thừa chư vị Bồ Tát, duy y Tối Thượng Thừa, phát Bồ Đề tâm, nguyện dĩ pháp giới chúng sanh nhứt thời đồng đắc A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề***”. Hôm nay con phát tâm không vì cầu phước báu Trời Người, Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát mà chỉ cầu quả vị Tối Thượng Thừa – quả vị Phật. Cho dù là quả vị Trời Chuyển Luân Thánh Vương con cũng không màng, Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát cũng không màng, chỉ cầu quả vị Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác - quả vị Phật.

Muốn tránh không vào đường ác là việc rất khó, muốn sanh vào cõi lành lại càng không dễ. Chúng ta phải thật sự phản tỉnh điều này! Chư Phật Bồ Tát, chư Thánh Hiền đã nhắc nhở chúng ta rất thiết thực. Chúng ta phải tỉnh ngộ, phải tự làm! Chúng ta hiểu rồi, biết rồi mà vẫn để tập khí sai khiến thì sự biết rồi, hiểu rồi đó cũng không ích gì, chỉ là chúng ta gieo một chút duyên lành, một chút duyên tốt với Phật pháp. Chúng ta phải trải qua nhiều kiếp tu dưỡng nữa để thay đổi, tiến bộ.

Chúng ta phải biết rằng: Cuộc sống văn minh càng hiện đại thì sự cám dỗ càng nhiều. Hồi tôi còn trẻ, tôi rất thân với một anh bạn. Gia đình anh bạn đó khá giàu có. Một lần, tôi và anh bạn đó đi chơi bằng chiếc xe máy của gia đình. Chiếc xe chạy rề rề mà lúc đó chúng tôi cảm thấy rất hãnh diện. Ngày nay, người ta đi xe ô tô siêu sang, ăn nhà hàng sang trọng, ở nhà triệu đô. Sự cám dỗ của năm dục sáu trần khiến tâm mong cầu của con người ta không thể dừng lại.

Người xưa dạy: “***Tri túc thường lạc***”, biết đủ thường vui. Nếu biết đủ sẽ có niềm vui, nếu không biết đủ thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể dừng lại. Người ra cứ chạy theo mẩu mã những chiếc xe ô tô hàng hiệu. Chúng ta có chạy theo mãi được không? Ngày xưa, cách đây 10 năm, tôi nhìn thấy một người đi chiếc xe trị giá

6 tỷ. Ngồi trên xe, họ cảm thấy bồng bênh, đi không chạm đất. Giá trị của chiếc xe đó bây giờ chỉ bằng khoảng 1/10 giá trị ban đầu.

Chúng ta phải làm chủ thị hiếu, làm chủ dự vọng của mình thì mới tự tại an vui. Nếu không thì chúng ta mãi mãi bị tập khí sai sự. Hòa Thượng nói: **“Bên trong thì tập khí quá nặng, bên ngoài thì sự cảm dỗ mê hoặc quá nhiều. Những thứ này khiến cho con người ta không thể không tạo nghiệp, cho nên cơ hội đọa lạc của chúng ta rất lớn”**.

Tôi tập từ chối, đã nói “không” rồi thì người ta cho tôi cũng không lấy, chứ đừng nói là bán rẻ mà tôi mua. Rất nhiều người bị dụ dỗ. Chúng ta đi ngang qua siêu thị, thấy một chiếc ti vi được bán rất rẻ kèm theo quà tặng thì liền động tâm. Chúng ta phải “cài đặt” chế độ “không”, không cần đến, không dùng đến để không phải phiền não. Chúng ta có nhà ở đủ để che nắng che mưa, có cơm đủ ăn, có áo đủ ấm là tốt rồi. Chúng ta cứ muốn phải ăn như thế này, phải mặc như thế kia, phải ở như thế nọ. Chúng ta nói là mình không muốn mà mình bị dụ dỗ. Thật ra chúng ta đang dùng lý lẽ để bào chữa cho mình.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta: **“Kiếp này đã rất đau khổ nhưng kiếp sau sự đau khổ còn nhiều hơn”**. Chúng ta phải nghiêm túc phản tỉnh! Các bậc Tổ Sư Đại Đức đã làm ra những tấm gương, biểu pháp cho chúng ta học tập. Hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới, chúng ta không học những điều nghe để cảm thấy vui tai.

Những tiết mục biểu diễn cho Vua xem chắc chắn phải là những tiết mục đặc sắc, vậy mà Ngài Bảo Chí Công không hề động tâm. Tâm của các Ngài luôn ở trong đạo. Tâm của các Ngài không đặt ở nơi hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**. Tất cả chúng ta chưa ai làm được như các Ngài nhưng chúng ta nghe để biết các bậc Tổ Sư Đại Đức đã làm được. Các Ngài là bậc Bồ Tát, vượt qua được những cám dỗ đời thường. Chúng ta không vượt qua được những cám dỗ đời thường nên tự làm tự chịu, không thể trách ai. Quân tử vui làm quân tử, tiểu nhân dù oan ức cũng phải là tiểu nhân.

Hòa Thượng nói: **“Khi tôi nói về chuẩn mực làm người, nhiều người nghe xong liền nói: “Thưa Hòa Thượng, Ngài nói rất hay nhưng đó chỉ là lý tưởng, không thể thực hiện được”**. Hòa Thượng đã làm ra biểu pháp cho chúng ta thấy là chúng ta có thể làm được.

Trong buổi tọa đàm đêm Giao Thừa trước thềm năm mới, tôi đã mời những người làm Cha làm Mẹ chia sẻ cảm ngộ sau khi con của họ được học tập và ứng dụng văn hóa truyền thống. Các con đã làm được những chuẩn mực mà người xưa dạy, gia đình tìm được hạnh phúc chân thật. Đây là chứng thực, không phải là **“đàm huyền thuyết diệu”**.

Quân tử làm quân tử, Hiền nhân làm được Hiền nhân, Thánh nhân làm Thánh nhân, các Ngài không **“đàm huyền thuyết diệu”**. Ngày nay nhiều người **“đàm huyền thuyết diệu”**, nói nhưng không làm được cho nên không thể tạo ảnh hưởng đối với xã hội. Chư Phật và các vị Tổ Sư Đại Đức đã làm được. Thích Ca Mâu Ni Phật đã xả

bỏ địa vị Quốc vương, xả bỏ cung vàng điện ngọc, xả bỏ vợ đẹp con xinh để lựa chọn đời sống giản dị. Chúng ta cũng có thể làm được nhưng chưa biết đến khi nào sẽ làm được. Có lẽ chúng ta sẽ lỡ hẹn nhiều lần, nhiều đến bao nhiêu lần thì con số đó cũng không nói được.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!